

ASPECTE ALE FOLOSIRII CREATOARE A STRATEGIEI LENINISTE DE CĂTRE CONGRESUL AL V-LEA AL PARTIDULUI COMUNIST DIN ROMÂNIA

de VENERA TEODORESCU

V. I. Lenin — marele dascăl al omenirii muncitoare —, analizând realitățile istorice ale capitalismului contemporan, a dezvoltat în mod creator învățătura lui Marx și Engels, și a elaborat leninismul — marxismul epocii imperialiste și al revoluțiilor pe care această epocă le generează în mod obiectiv, al construirii socialismului și comunismului — far călăuzitor al proletariatului mondial.

Ideile fundamentale ale lui Marx care a subliniat că marxștii nu se pot opri la explicarea lumii, ci trebuie să treacă mai departe la schimbarea ei revoluționară, au fost pivotul creației și activității lui Lenin, care stăpînind cu măiestrie dialectica marxistă a îmbogățit-o cu teze de o implacabilă precizie științifică.

Bazîndu-se pe legile fundamentale ale dezvoltării sociale, Vladimir Ilici Lenin a căutat întotdeauna ca la fiecare pas, tezele teoretice să se verifice în lumina experienței, să determine care e deosebirea între căile și mijloacele de realizare a ideilor marxismului, să schimbe aceste căi și mijloace cînd împrejurările se schimbă. El a înarmat proletariatul cu înțelegerea necesității de a ține seama în mod obligatoriu de condițiile concrete pentru ca în lumina lor să poată duce mai departe lupta revoluționară. „Or, forța noastră — spunea Lenin — a constat întotdeauna în capacitatea de a ține seamă de raporturile reale și de a nu ne teme de ele, oricît de neplăcute ar fi pentru noi”¹.

Intemeiat de Lenin, P.C.U.S. și-a desfășurat întreaga activitate în spiritul constructiv al fidelității față de leninism. Aceasta i-a dat putința să vadă cotiturile dezvoltării sociale, să indice calea construirii socialismului și comunismului în U.R.S.S., să meargă înainte totdeauna victorios.

Leninismul — expresie strălucită a îmbinării teoriei revoluționare cu practica — stă la baza activității tuturor partidelor de tip nou ale clasei muncitoare. Tăria, puterea, fermitatea, forța revoluționară vie a partidelor comuniste și muncitorești constă în fidelitatea față de leninism. *Declarația consfătuirii reprezentanților partidelor comuniste și muncitorești din țările socialiste, care a avut loc la Moscova în 1957,*

¹ V. I. Lenin, *Opere*, vol. 33, E.S.P.L.P., București, 1957, p. 147.

și care — alături de *Declarația consfătuirii reprezentanților partidelor comuniste și muncitorești* din noiembrie 1960 a constituit un document programatic al marxism-leninismului creator — sublinia că: „Prin faptele lor pe plan mondial, comuniștii au demonstrat oamenilor muncii forța vitală a teoriei marxist-leniniste și capacitatea lor nu numai de a propaga mărețele idealuri ale socialismului, ci de a le înfăptui”².

Partidul nostru care s-a format ca rezultat al dezvoltării istorice a poporului român și al luptei sale de veacuri pentru eliberarea socială și națională, ridicată pe o treaptă superioară de mișcarea muncitorească revoluționară, a ieșit învingător din cele mai grele încercări și conduce astăzi cu succes desăvârșirea construcției socialiste în România, pentru că izvorul forței sale a fost fidelitatea permanentă, neștrămutată, consecventă, față de atotbiruitoarele idei ale leninismului.

În anii de adîncă ilegalitate și a strălucitelor sale victorii în lupta pentru făurirea socialismului, partidul nostru s-a condus în permanență după ideile leniniste și a folosit neîncetat experiența marelui Partid Comunist al Uniunii Sovietice creat, crescut și călit de Lenin.

Din opera și activitatea lui Lenin, din experiența P.C.U.S., partidul nostru a învățat să aplice în practică formele și metodele care corespundeau cerințelor obiective ale dezvoltării sociale, fără a ocoli etapele istorice necesare și fără a rămîne în urma vieții.

În evoluția mișcării revoluționare din țara noastră un rol de seamă l-a avut Congresul al V-lea al Partidului Comunist din România, care și-a desfășurat lucrările la sfîrșitul anului 1931³. El a însemnat triumful ideilor leniniste în linia politică generală, în sarcinile imediate, și în îmbunătățirea metodelor de muncă ale partidului, marcînd un moment important în lupta pentru victoria ideilor leniniste în mișcarea muncitorească din România. La a 40-a aniversare a întemeierii Partidului Comunist din România, tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej arăta, că: la Congresul al V-lea s-a făcut „analiza caracterului și perspectivelor revoluției în țara noastră”, că s-a stabilit linia strategică și tactică a partidului în vederea desăvârșirii revoluției burghezo-democratice și trecerii la revoluția socialistă”⁴.

Lenin spunea în nenumărate rinduri că evitarea sau ignorarea specificului dezvoltării unei țări — la fel ca și ignorarea legilor generale — duce la abaterea de la principiile leninismului, că: „principiile revoluționare fundamentale trebuie să fie adaptate la particularitățile diferitelor țări”⁵. În 1919, referindu-se la revoluția din Ungaria, el accentua: „Este în afară de orice îndoială că simpla imitare a tacticii

² *Declarația consfătuirii reprezentanților partidelor comuniste și muncitorești din țările socialiste*, E.S.P.L.P., București, 1957, p. 20.

³ *Documente din Istoria Partidului Comunist din România 1929—1933*, E.S.P.L.P., București 1956, p. 250.

⁴ Gh. Gheorghiu-Dej, *Articole și cuvîntări, 1959—1961* Ed. Pol. București, 1961, p. 435.

⁵ V. I. Lenin, *Opere*, vol. 32, E.S.P.L.P., București, 1956, p. 471.

noastre ruse, în toate amănunțele ei, în condițiile specifice ale revoluției ungare ar fi o greșeală⁶.

Congresul al V-lea, potrivit învățaturii marxist-leniniste, a analizat caracteristicile situației economice, politice și sociale ale lagărului imperialist din care făcea parte și România, a enunțat factorii determinați ai situației internaționale din acea perioadă și a apreciat, în cadrul conjuncturii externe, situația internă specifică a țării noastre pentru ca în funcție de aceasta să poată orienta și conduce mișcarea revoluționară la lupta pentru răsturnarea regimului burghezo-moșieresc.

Congresul al V-lea al Partidului Comunist din România s-a ținut în condițiile în care încă din 1929 întreaga lume capitalistă a fost cuprinsă de o puternică criză economică de o durată, intensitate și amploare nemaiîntilnită. Producția a scăzut vertiginos și forțele de producție și valorile materiale ale statelor capitaliste au fost distruse în proporții catastrofale⁷.

Criza economică s-a desfășurat pe fondul crizei generale a capitalismului, zguduind din temelii sistemul imperialist. Cu acest prilej putreziciunea capitalismului a apărut cu deosebită evidență sutelor de milioane de exploatați, cu cât mai evidentă a apărut superioritatea sistemului socialist în plină înflorire în Uniunea Sovietică. În timp ce capitalismul se zbătea în criza care începuse, Congresul al XVI-lea al P.C.U.S., ținut în 1930, a intrat în istoria omenirii drept congresul ofensivei desfășurate a socialismului pe tot frontul⁸.

La începutul anului 1933, datorită aplicării consecvente de către P.C.U.S. a politicii leniniste de industrializare și ca urmare a ofensivei socialismului desfășurate pe întregul front, clasa muncitoare din U.R.S.S., sub conducerea partidului, a îndeplinit cu succes — înainte de termen, în 4 ani și 3 luni — primul plan cincinal⁹.

Criza economică în care se zbătea imperialismul și succesele uriașe ale U.R.S.S. în construcția socialismului s-au reflectat în toate aspectele vieții sociale; s-a ascuțit contradicția fundamentală dintre proletariat și burghezie, care căuta să iasă din criză pe spinarea maselor muncitoare; s-a ascuțit principala contradicție pe plan internațional dintre cele două sisteme: sistemul capitalist în agonie și sistemul socialist în plină dezvoltare; s-a zdruncinat profund influența teoriilor reformiste asupra posibilității dezvoltării fără criză a capitalismului și a armonizării intereselor de clasă ale proletariatului cu cele ale burgheziei — teorii promovate în rîndul maselor de partidele Internaționalei a II-a; s-au accentuat tendințele cercurilor capitaliste reacționare de a interveni împotriva Uniunii Sovietice și de a zădărnici împlinirea primului plan cincinal.

⁶ V. I. Lenin, *Opere*, vol. 29, E.S.P.L.P., București, 1956, p. 211.

⁷ *Rezoluțiile și Hotărârile Congreselor, Conferințelor P.C.U.S. și ale Plenarelor C.C.*, partea a III-a, E.S.P.L.P., București, 1956, p. 189.

⁸ *Istoria Partidului Comunist al Uniunii Sovietice*, Editura Politică, București, 1960, p. 465.

⁹ *Ibidem*, p. 487.

Cercurile reacționare imperialiste, pentru a zăgăzui valul revoluționar și a organiza războiul criminal de agresiune antisovietic, au recurs la metodele și sistemul fascismului, la sprijinirea directă a instaurării dictaturii fasciste sau a încurajării fascismului, îndeosebi în țările învecinate cu Uniunea Sovietică¹⁰.

Ca urmare directă a analizei atotcuprinzătoare leniniste a situației economice, politice și sociale a celor două lagăre, Congresul al V-lea al P.C.R. s-a orientat just apreciind că cei doi factori care determinau situația internațională au fost creșterea vijelioasă a construirii socialismului în U.R.S.S. și criza mondială a capitalismului¹¹. Congresul al V-lea a scos în evidență că, criza economică care a înăsprit contradicțiile fundamentale ale societății capitaliste, a lărgit și adâncit contradicțiile din sinul lumii imperialiste. a înăsprit relațiile dintre țările învinse și cele invingătoare, dintre lumea imperialistă și țările coloniale.

Congresul al V-lea, dezvăluind aspectele rezultate din cei doi factori determinanți ai situației internaționale, a menționat ajutorul pe care l-au dat aparatului de stat burghez liderii de dreapta ai partidelor Internaționalei a II-a la înăbușirea mișcării revoluționare a muncitorilor și țăranilor din țările capitaliste, la pregătirea intervenției militare contra U.R.S.S.¹².

Paralizarea producției capitaliste, mizeria și șomajul care s-au manifestat în lumea capitalistă în timpul crizei economice mondiale începută în 1929 au cuprins și România – stat imperialist, înapoiat din punct de vedere economic, înlănțuit în împrumuturi externe și dependent de capitalul străin¹³. Și aici criza economică s-a manifestat cu o ascuțime deosebită, criza industrială împletindu-se cu cea agrară¹⁴.

Burghezia din România s-a străduit din răspuțeri să oprească efectele crizei economice, canalizându-le pe seama celor ce muncesc, dar producția industrială a continuat să scadă. De pildă volumul producției în industria de transformare a coborât de la 60 965 milioane lei în 1928, la 56 129 milioane în 1929, la 48 354 milioane în 1930 și la 33 155 milioane în 1931¹⁵. Numărul falimentelor s-a înmulțit. De la 2 966 în anul 1927 au crescut la 4 295 în 1928, la 6 895 în 1929, ajungând la 7 859 în 1930¹⁶. Polițele n-au mai putut fi acoperite. Valoarea polițelor neacoperite s-a ridicat de la 3,3 miliarde în 1927, la 4,3 miliarde în 1928 și la 5,2 miliarde în 1929¹⁷. Ca urmare a crizei economice au scăzut veniturile statului, venituri care de la 38,4 miliarde lei în 1928

¹⁰ G. h. Dimitrov, *Opere alese*, Editura Politică, București, 1959, pp. 179–180 și 228.

¹¹ *Documente din Istoria Partidului Comunist din România 1929–1933*, p. 260.

¹² *Ibidem*.

¹³ *Ibidem*, pp. 261, 265.

¹⁴ *Ibidem*, p. 263.

¹⁵ *Anuarul statistic al României. 1933–1940*, București, p. 479.

¹⁶ *Ibidem*, p. 697.

¹⁷ *Ibidem*, p. 396.

au ajuns la 36 miliarde în 1929, la 31,2 miliarde în 1930 și la 26,1 miliarde lei în 1931¹⁸.

Congresul al V-lea a arătat că în România țară dependentă economică de capitalul străin, au existat toate contradicțiile sistemului capitalist înăsprite ca urmare a înapoierii economice a țării și a altoirii formelor superioare ale capitalismului monopolist, ale proprietății și exploatării capitaliste, cu formele precapitaliste și resturile feudale din agricultură. Apreciind just această trăsătură caracteristică a structurii social-economice a țării și contradicțiile ce rezultau din ea, Congresul al V-lea a subliniat că în lanțul imperialist țara noastră constituia un inel slab.

Starea economică dezastruoasă, criza financiară, intensificarea exploatării și a asupririi maselor muncitoare au avut ca urmare declanșarea unei puternice crize politice în țară.

În raportul politic al C.C. al P.C.U.S. la Congresul al XVI-lea din anul 1930, după ce s-a analizat faptul că, datorită crizei economice mondiale, contradicțiile fundamentale ale capitalismului s-au ascuțit, s-a arătat că, „criza economică mondială se va transforma într-o serie de țări într-o criză politică”¹⁹.

În cadrul crizei politice din România, schimbările guvernamentale, creșterea numărului partidelor politice, în special în primii trei ani de criză²⁰ și readucerea lui Carol al II-lea pe tron, au oglindit strădaniile regimului burghez-moșieresc de a soluționa în favoarea lui problema puterii în stat.

În noiembrie 1928, guvernul a trecut din mîna partidului liberal în mîna partidului național-țărănist, ceea ce nu însemna îmbunătățirea situației maselor populare. Ca organizații politice ale claselor exploatare, aceste două partide, care de-a lungul existenței lor au folosit în mod demagogic felurite lozinci democratice — n-au încetat un moment să inițieze sau să sprijine metode variate pentru intensificarea exploatării maselor populare și reprimarea mișcării revoluționare²¹.

Frământările politice provocate de creșterea valului revoluționar, de dificultatea soluționării problemelor mari economice și financiare, au impus pînă în aprilie 1931 patru remanieri guvernamentale. Pentru criza politică, scurtele perioade de conducere ale guvernelor, sînt tot atît de semnificative ca și străduințele păturilor conducătoare de a

¹⁸ *Enciclopedia Romîniei*, vol. IV, Ed. Asociației Științifice pt. Enciclopedia Romîniei, București, 1943, p. 778, p. 781.

¹⁹ I. V. Stalin, *Opere*, vol. 12, Ed. P.M.R., București, 1951, p. 272.

²⁰ Economistul burghez Marcel Ivan în lucrarea *Evoluția partidelor noastre politice în cifre și grafice 1919–1932* pe baza materialului statistic arată că numeric partidele politice din România burghez-moșierească se prezentau astfel:

În anul 1927	8	partide politice
„ „ 1931	12	„ „
„ „ 1932	17	„ „

Vezi Marcel Ivan, *op. cit.*, Sibiu, 1933, pp. 4–5.

²¹ *Documente din Istoria Partidului Comunist din România, 1929–1933.*

atrage masele populare spre noi formațiuni politice, prin prezentarea partidelor burgheze nou create ca soluția potrivită a ameliorării situației grele în care regimul burghezo-moșieresc a ținut țara. În 1932 în România burghezo-moșierească existau 17 partide politice față de cele 7 din anul 1926²².

Congresul al V-lea al partidului a arătat că înăsprirea crizei economice, care a pus tot mai ascuțit în fața întregii burghezii și a moșierilor nevoia apărării stăpînirii lor de clasă, a determinat din partea acestora căutarea unei ieșiri capitaliste din criză, împotriva intereselor proletariatului și a maselor muncitoare. Guvernul Iorga-Argetoianu, instaurat după căderea guvernului național-țărănesc ca urmare a accentuării crizei, nu a îndrăznit să introducă dictatura militară deschisă. Dar acest guvern a adîncit tot mai mult dictatura burgheziei și a moșierilor și a introdus măsuri îndreptate spre stabilirea unei dictaturi fasciste deschise.

Guvernul Iorga-Argetoianu, care pentru a-și camufla politica anti-populară folosea fraze constituționale și păstra aparența unei forme parlamentare, urmărind să stăvilească creșterea luptei revoluționare a maselor populare în frunte cu proletariatul, a elaborat o nouă lege administrativă, a numit un șir de ofițeri în capul instituțiilor civile, a incurajat organizațiile fasciste²³.

Conducătorii social-democrați de dreapta au sprijinit fără rezervă guvernele burghezo-moșierești, au votat în parlament pentru legislația național-țărăniștilor îndreptată contra clasei muncitoare și a țărănimii și au ajutat la reintronarea lui Carol al II-lea în țară. În mișcarea revoluționară au jucat rolul de trădători ai mișcării greviste a muncitorilor, de spărgători de grevă²⁴.

Singurul partid politic care a luptat împotriva ofensivei regimului burghezo-moșieresc, a stigmatizat sistemul economic capitalist și a demascat politica trădătoare a burgheziei, moșierilor și a conducerii trădătoare a social-democrației, a fost Partidul Comunist din România²⁵.

În timpul crizei economice, ca urmare a radicalizării maselor, creșterea valului revoluționar s-a caracterizat prin dezvoltarea luptei de clasă a proletariatului, a mișcării revoluționare a țărănimii, a luptei național revoluționare și a mișcării micii burghezii orășenești²⁶.

Concretizînd principalele aspecte ale situației externe și interne, Congresul al V-lea, bazat pe principiile leniniste, a înarmat Partidul Comunist din România cu înțelegerea condițiilor materiale ale etapei revoluționare, cu mersul obiectiv istoric al evenimentelor.

Lenin spunea că partidul clasei muncitoare se poate situa în fruntea claselor înaintate, numai dacă apreciază just condițiile materiale ale

²² Marcel Ivan, *op. cit.*, pp. 4–5.

²³ *Documente din Istoria Partidului Comunist din România*, p. 287.

²⁴ *Ibidem*, p. 278.

²⁵ *Ibidem*, pp. 109–110, 144–153, 181–195.

²⁶ *Ibidem*, p. 289.

revoluției²⁷; că în orice împrejurare socialistul trebuie să stăpânească evenimentele și nu evenimentele să-l stăpânească pe el ²⁸.

Congresul al V-lea s-a orientat față de situația existentă a momentului revoluționar, călăuzindu-se după învățătura leninistă. Încă din 1905 în lucrarea *Două tactici ale social-democrației în revoluția democratică*, Lenin fundamentase multilateral strategia și tactica partidului de tip nou. În această lucrare îmbinând profunda cunoaștere a teoriei materialist-dialectice cu practica revoluționară, el a analizat particularitățile revoluției burghezo-democrației în epoca imperialismului, a forțelor motrice și a perspectivelor ei.

În noile condiții istorice, Lenin a arătat că revoluția burghezo-democratică nu mai poate fi o simplă repetare a evenimentelor din trecut și a supus unei critici nimicitoare toate tezele oportuniste, dușmane marxismului în problema teoriei, strategiei și tacticii partidului de avangardă a clasei muncitoare în revoluție.

În lumina teoriei, strategiei și tacticii leniniste, Congresul al V-lea a stabilit în mod creator strategia și tactica Partidului Comunist potrivit etapei revoluționare corespunzătoare, zdrobind cu acest prilej concepțiile oportuniste ce dăinuiau în rîndurile mișcării muncitorești din țara noastră și îi frînau activitatea.

Congresul al V-lea a analizat tabloul complex al contradicțiilor regimului burghezo-moșieresc și a arătat tendințele principale ale dezvoltării societății românești. El a subliniat că în acea perioadă, în condițiile creșterii valului revoluționar pe baza crizei economice care se adîncea, singura cale pe care trebuia să meargă clasa muncitoare condusă de partidul ei de avangardă era lupta pentru ieșirea revoluționară din criză²⁹. Dar pentru conducerea clasei muncitoare pe calea îndeplinirii acestei sarcini se impunea clarificarea caracterului sarcinilor și a forțelor motrice ale revoluției din România, înlocuirea formelor, metodelor învechite de luptă și în mod deosebit întărirea unității partidului, a rolului său conducător, a legării sale de mase.

Congresul al V-lea, analizînd situația economică a dezvoltării României, esența contradicțiilor sociale care măcinau regimul burghezo-moșieresc³⁰, precum și caracterul de clasă al puterii de stat, a stabilit că România se găsea în fața desăvîrșirii revoluției burghezo-democratice³¹. Sarcina revoluției consta deci în doborîrea cu forța a puterii burghezo-

²⁷ V. I. Lenin, *Opere*, vol. 9, E.S.P.L.P., București, 1955, p. 28.

²⁸ *Idem*, vol. 8, E.S.P.L.P., București, 1955, p. 307.

²⁹ *Vezi Documente din Istoria Partidului Comunist din România*, pp. 253–254.

³⁰ Contradicțiile sociale fundamentale care trebuiau rezolvate prin revoluție în România erau: contradicția dintre proletariat și burghezie care era contradicția principală și care constituia focarul tuturor celorlalte contradicții, contradicția dintre țărani și moșieri, dintre țărănime și capitalul monopolist, dintre burghezia sătească și straturile proletare, semiproletare și sărace de la sate, dintre burghezia și moșierimea română și minoritățile naționale, dintre masele populare și imperialismul extern (*Documente din Istoria Partidului Comunist din România*, p. 275)

³¹ *Documente din Istoria Partidului Comunist din România*, p. 253.

moșierești și în stabilirea dictaturii revoluționar-democratice a proletariatului și țărănimii³². În lumina învățaturii leniniste, Congresul al V-lea a subliniat că lupta pentru desăvârșirea revoluției burghezo-democratice în țara noastră trebuia să aibă în centrul sarcinilor ei răsturnarea puterii burghezo-moșierești, rezolvarea problemei agrare prin desființarea proprietății moșierești și înlăturarea rămășițelor feudale din agricultură, îmbunătățirea situației maselor populare și stabilirea libertăților democratice pentru popor. Îndeplinirea acestor sarcini dictate de mersul obiectiv al dezvoltării economice și politice a țării — și care nu depășeau cadrul revoluției burghezo-democratice — dădeau posibilitatea dezvoltării nelimitate a forțelor revoluționare în vederea trecerii neîntrerupte la revoluția socialistă.

În aprilie 1907 Lenin scria că: „numai printr-o astfel de acțiune, printr-o transformare pe deplin democratică a vechii societăți, semi-feudale, poate proletariatul să se întărească pe deplin ca clasă de sine stătătoare, să degajeze complet sarcinile sale speciale, adică socialiste, din sarcinile democratice comune „întregului popor lipsit de drepturi” și să-și asigure cele mai bune condiții pentru a duce în mod cât mai liber, mai amplu și mai intens lupta pentru socialism”³³.

Stabilind caracterul etapei revoluționare și sarcinile revoluției, Congresul al V-lea a dat o lovitură nimicitoare teoriilor oportuniste de dreapta sau de stînga care se manifestaseră în mișcarea muncitorească din România. De-a lungul activității sale revoluționare, Lenin n-a încetat un moment să socotească că lupta împotriva oportunismului este o condiție necesară pentru victoria clasei muncitoare, a socialismului și să demaște cu înflăcărare pe orice fel de oportuniști. El scria: „Cei mai periculoși în această privință sînt oamenii care nu vor să înțeleagă că dacă lupta împotriva imperialismului nu este indisolubil legată de lupta împotriva oportunismului, ea se reduce la o frază goală și amăgitoare”³⁴. Lenin a criticat cu hotărîre încă de la sfîrșitul secolului trecut încrecărilor oportuniștilor de a goli învățătura lui Marx de suflul ei revoluționar și, analizînd sub toate aspectele diferite sisteme și concepții filozofice și politice oportuniste, a zdrobit oportunismul în domeniul ideologiei, filozofiei, tacticii și al principiilor organizatorice, a dezvăluit rădăcinile economice ale oportunismului și rolul lui dăunător în mișcarea muncitorească.

Apreciînd just poziția forțelor de clasă și clarificarea perspectivelor și laturilor revoluției din România — potrivit analizei leniniste a condițiilor luptei pentru ieșirea victorioasă din criză și înarmat cu spirit intransigent față de orice abatere de la marxism-leninism — Congresul al V-lea a respins teoria burghezo-liberală a neoioabăgiei și teza sectaristă „de stînga” după care România stă nemijlocit în fața revo-

³² *Documente din Istoria Partidului Comunist din România*, p. 276.

³³ V. I. Lenin, *Opere*, vol. 12, E.S.P.L.P., București, 1957, p. 320.

³⁴ *Idem*, vol. 22, Editura P.M.R., București, 1952, p. 296.

luției proletare. Teoria burghezo-liberală a neoioabăgiei considera de asemenea cu totul greșit că România stă în fața revoluției burghezo-democratice și că rolul de hegemon în această revoluție trebuie să-l joace burghezia³⁵. Congresul al V-lea a apreciat că pericolul principal în partid l-au constituit devierile oportuniste de dreapta, alături de manifestarea sectaristă „de stînga” și a însărcinat Comitetul Central să ia atitudine hotărîită contra abaterii de dreapta și a sectarismului „de stînga” și să după o luptă intransigentă, ideologică leninistă față de toate influențele și manifestările oportuniste³⁶.

În nenumărate lucrări Lenin a rezolvat în mod creator și problema conducerii și a forțelor motrice ale revoluției burghezo-democratice în condițiile imperialismului. Proletariatul fiind clasa cea mai interesată în statornicirea orinduirilor democratice ca bază a desfășurării luptei sale pentru socialism, în condițiile imperialismului înfăptuirea revoluționară și consecventă a transformărilor burghezo-democratice poate fi făcută numai sub hegemonia proletariatului și împotriva burgheziei sau a unei părți însemnate din ea. Burghezia are tendința de a încheia revoluția burghezo-democratică la jumătatea drumului, printr-o tranzacție cu vechea putere și cu moșierii. Această tendință își are rădăcinile în interesele ei de clasă³⁷. Lenin a analizat faptul că „numai proletariatul poate fi luptător consecvent pentru democrație”³⁸. Învățătura marxist-leninistă subliniind că alături de proletariat forțele motrice ale revoluției burghezo-democratice sînt clasele sau păturile sociale interesate în lichidarea rămășițelor orînduirii feudale și în obținerea libertăților democratice. Lenin a arătat că alături de proletariat în lichidarea proprietății moșierești și a rămășițelor feudale este interesată în primul rînd țărănimea, deoarece numai printr-o revoluție burghezo-democratică victorioasă, condusă de proletariat, aceasta își va putea îmbunătăți condițiile de viață.

Congresul al V-lea, analizînd faptul că România se află în fața desăvîrșirii revoluției burghezo-democratice și că sarcina ei consta în doborîrea cu forța a puterii de stat burghezo-moșierești și în stabilirea dictaturii revoluționar-democratice a proletariatului și țărănimii, s-a oprit în lumina învățaturii leniniste și asupra forțelor motrice ale revoluției.

Bazîndu-se pe învățătura leninistă asupra rolului de hegemon al proletariatului în revoluția burghezo-democratică, Congresul al V-lea a stabilit că în România, în lupta pentru desăvîrșirea revoluției burghezo-democratice, clasa muncitoare fiind singura clasă revoluționară consecventă pînă la capăt trebuie să conducă lupta tuturor celor exploatați și asupriți împotriva exploatării și asupririi. Proletariatul industrial avînd în frunte avangarda sa revoluționară, Partidul Comu-

³⁵ Vezi *Documente din Istoria Partidului Comunist din România*, p. 253.

³⁶ *Ibidem*, pp. 301–303.

³⁷ Vezi V. I. Lenin, *Opere*, vol. 12. E.S.P.L.P., București, 1957, p. 321.

³⁸ *Idem*, vol. 9. p. 45.

nist din România, dispune de cea mai mare capacitate de organizare dintre toate celelalte pături revoluționare. El poate să organizeze și să unească în jurul său păturile proletare și semiproletare ale satului, precum și toate straturile muncitoare de exploatați și asupriți; proletariatul este în stare să-și asigure hegemonia în luptă³⁹.

Vladimir Ilici Lenin a arătat că problema hegemoniei proletariatului este indisolubil legată de problema aliaților săi. Fundamentind necesitatea alianței dintre proletariat și țărănime în revoluția burghezodemocrată, Lenin a dat un exemplu de analiză profund materialist-dialectică a poziției diferitelor clase în revoluție. Lenin a scos în evidență, referitor la revoluția burghezodemocratică, faptul că alianța dintre proletariat și țărănime este obiectiv necesară, deoarece interesele lor fundamentale sint comune. În același timp singure, fără conducerea și sprijinul muncitorilor, masele țărănești nu sint în stare să desfășoare o luptă îndirjită continuă. Lenin scria că: „fără inițiativa și conducerea proletariatului, țărănimea nu reprezintă nimic”⁴⁰ și că proletariatul „poate deveni luptător victorios pentru democrație numai cu condiția ca la lupta lui revoluționară să se asocieze masa țărănimii”⁴¹.

Studiind din toate punctele de vedere interesele maselor țărănești și capacitatea lor revoluționară, Lenin a subliniat că a le ignora forța revoluționară este o gravă greșeală politică, că alianța dintre muncitori și țărani sub conducerea proletariatului este singura forță capabilă să doboare țarismul, puterea moșierilor și burgheziei în drum spre lichidarea exploatării omului de către om și să treacă la construirea societății comuniste. Lenin expunînd ideile hegemoniei proletariatului în revoluția burghezodemocratică și acelea privitoare la aliații săi a formulat cunoscuta teză conform căreia proletariatul trebuie să fie: „în fruntea întregului popor, și mai ales a țărănimii, pentru libertatea deplină, pentru revoluția democratică consecventă, pentru republică. În fruntea tuturor celor ce muncesc și a celor exploatați, pentru socialism”⁴².

Felul în care Congresul al V-lea a pus problema alianței în desăvirșirea revoluției burghezodemocratice reprezintă un exemplu de însușire creatoare a învățăturii leniniste potrivit condițiilor interne specifice ale țării noastre.

Congresul al V-lea constituie un moment hotărîtor în lupta Partidului Comunist din România pentru realizarea alianței dintre clasa muncitoare și țărănimea muncitoare, deoarece a demonstrat, în spiritul ideilor leniniste, faptul că masele țărănești se prezintă ca un imens rezervor de forță revoluționară și a arătat că realizarea alianței dintre clasa muncitoare și țărănimea muncitoare sub conducerea clasei muncitoare este o condiție principală a victoriei proletariatului.

Dezvoltarea mișcării muncitorești în țara noastră la începutul secolului al XX-lea, cu toate slăbiciunile și confuziile ei ideologice și

³⁹ *Documente din Istoria Partidului Comunist din România*, p. 274.

⁴⁰ V. I. Lenin, *Opere*, vol. 15. E.S.P.L.P., București, 1957, p. 47.

⁴¹ *Idem*, vol. 9., p. 45.

⁴² *Ibidem*, p. 98.

organizatorice precum și ecoul revoluției burghezo-democratice din Rusia din 1905 care a influențat creșterea avântului clasei muncitoare din România și izbucnirea răscoalelor țărănești din 1907, a determinat încă din acea perioadă o schimbare în politica burgheziei și moșierimii față de țărănime. Regimul burghezo-moșieresc a dus consecvent politica de a-și crea la sate o bază socială de sprijin, prin întărirea burgheziei sătești. După victoria Marii Revoluții Socialiste din Octombrie clasele dominante din țara noastră au accentuat această politică încercând totul pentru a împiedica proletariatul să devină conducătorul țărănimii în lupta ei pentru pământ.

Pornind de la aceste considerente, Congresul al V-lea a stabilit că în desăvârșirea revoluției burghezo-democratice: „hegemonul... poate fi numai proletariatul, care se sprijină la țară pe elementele proletare și semiproletare, duce după sine ca aliat păturile sărace și principalele pături mijlocașe ale țărănimii și care se luptă cu burghezia sătească (chiaburimea) pentru conducerea maselor fundamentale ale țărănimii”⁴³.

Congresul al V-lea a menționat că: „sarcina strategică cea mai importantă a partidului în lupta lui pentru guvernul muncitoresc-țărănesc este crearea alianței de luptă a muncitorilor, țăranilor și a maseilor muncitoare, ale naționalităților asupra hegemonia proletariatului și conducerea Partidului Comunist”⁴⁴.

Alianța dintre proletariat și masele de bază ale țărănimii trebuia să constituie principala forță motrice a desăvârșirii revoluției burghezo-democratice în România, proletariatul și masele de bază ale țărănimii fiind cele mai interesate în lichidarea rămășițelor feudale în agricultură, și a puterii de stat burghezo-moșierești. Congresul al V-lea a pus în fața partidului sarcina de a trece la organizarea și conducerea luptei maselor țărănești pentru nevoile imediate ale țărănimii și pentru rezolvarea revoluționară a problemei țărănești⁴⁵. Totodată Congresul al V-lea a indicat partidului să se folosească de faptul că dezvoltarea avântului revoluționar se caracterizează prin dezvoltarea și creșterea simultană a luptei de clasă a proletariatului, a țărănimii, a luptei împotriva asupririi naționale și a mișcării micii burghezii orășenești. Această indicație lămură posibilitatea antrenării în revoluție a tuturor celorlalte pături sociale interesate în înfrângerea forțelor retrograde, reacționare ale regimului burghezo-moșieresc.

Aprecierea obiectivelor strategice a permis Congresului al V-lea să stabilească, în lumina învățaturii leniniste, lozincile partidului⁴⁶, precum și sarcinile tactice rezultate din necesitățile momentului revoluționar, să desemneze ca obiectiv principal al luptei partidului, potrivit situației existente, cucerirea majorității clasei muncitoare prin for-

⁴³ *Documente din Istoria Partidului Comunist din România*, p. 254.

⁴⁴ *Ibidem*, p. 282.

⁴⁵ *Ibidem*, Vezi și G. h. Gheorghiu-Dej, *Articole și Cuvântări*, ed. a IV-a, p. 184.

⁴⁶ *Documente din Istoria P.C.R.*, p. 279.

marea frontului unic de jos⁴⁷, pe baza luptei pentru apărarea intereselor zilnice ale maselor muncitoare de la orașe și sate.

Analiza situației economice, politice și sociale din România în acea perioadă și stabilirea caracterului, a sarcinilor și a forțelor motrice ale revoluției au constituit elementele de la care a pornit Congresul al V-lea apreciind potrivit teoriei leniniste, posibilitatea transformării revoluției burghezo-democratice în revoluția socialistă în condițiile țării noastre.

Lenin a arătat încă din timpul primei revoluții ruse din 1905–1907, că între revoluția burghezo-democratică și revoluția socialistă există deosebiri radicale, dar că între ele nu este o barieră de netrecut. La fiecare pas elemente ale trecutului și viitorului se împletesc în ambele revoluții. Proletariatul care în revoluția burghezo-democratică în condițiile imperialismului se află în fruntea luptei maselor populare, nu trebuie să scape nici un moment din vedere scopul său final, sarcinile sale socialiste. Cuceririle democratice obținute de masele populare sub conducerea sa, prin victoria revoluției burghezo-democratice trebuie să fie folosite de proletariat ca bază a desfășurării mai departe a luptei sale de clasă pentru socialism. Lenin referindu-se la sarcinile proletariatului în timpul desfășurării revoluției burghezo-democratice, sublinia că muncitorii nu trebuie să se închidă în cadrul unei lupte de clasă îngust înțeleasă, ci trebuie să tindă a lărgi într-atâta cadrul și conținutul luptei sale de clasă, încât acest cadru să cuprindă nu numai toate sarcinile revoluției burghezo-democratice, dar și pe cele ale viitoarei revoluții socialiste⁴⁸.

Analizând condițiile concrete ale luptei proletariatului și sarcinile sale specifice de clasă, Lenin a fundamentat în mod științific teza potrivit căreia în imperialism este necesar și posibil trecerea imediată a revoluției de la prima sa etapă – etapa burghezo-democratică, la etapa a doua a dezvoltării ei – la revoluția socialistă. „De la revoluția democratică – scria Lenin – vom începe să trecem imediat și tocmai pe măsura forțelor noastre, pe măsura forțelor proletariatului conștient și organizat, la revoluția socialistă. Sintem pentru revoluția neîntreruptă⁴⁹. Apreciind condițiile obiective ale transformării revoluției burghezo-democratice în revoluție socialistă, Lenin a subliniat rolul factorilor subiectivi și în mod deosebit al conștiinței de clasă a proletariatului, al înfăptuirii alianței lui cu masele de bază ale țărănimii, al felului în care știe să se situeze în fruntea maselor populare și să se orienteze just în lupta revoluționară. Elaborind teoria transformării revoluției burghezo-democratice în revoluție socialistă, Lenin a zdrobit teoriile contrarevoluționare ale Internaționalei a II-a, care pentru a frâna lupta proletariatului cerea ca între cele două etape ale revoluției să treacă un timp îndelungat, chipurile pentru ca sistemul

⁴⁷ *Documente din Istoria Partidului Comunist din România*, p. 280.

⁴⁸ Vezi V. I. Lenin, *Opere*, vol. 9, p. 106.

⁴⁹ *Ibidem*, pp. 225–226.

capitalist să se dezvolte, iar clasa muncitoare să-și adune forțele și să se pregătească pentru lupta împotriva burgheziei și care considera că între revoluția burghezo-democratică și cea socialistă există o adevărată prăpastie. „A încerca să pui un zid chinezesc artificial între una și cealaltă, — scrie Lenin — să desparți pe una de cealaltă prin altceva decât prin gradul de pregătire a proletariatului și tăria alianței dintre el și sărăcimea de la sate, înseamnă să comiți cea mai gravă denaturare a marxismului, înseamnă să-l trivializezi, să-i substitui liberalismul”⁵⁰.

Ținând seama de particularitățile revoluției și de condițiile istorice în care urma să se desfășoare, Congresul al V-lea a subliniat că în România există toate premisele necesare transformării revoluției burghezo-democratice în revoluție socialistă. Congresul al V-lea, arătând că după doborârea cu forța a puterii de stat burghezo-moșierești se va instaura dictatura revoluționar-democratică a proletariatului și țărănimii, a apreciat în același timp că și puterea revoluționară nouă își va îndeplini sarcinile cu scopul de a asigura forțelor revoluționare posibilitatea dezvoltării lor ulterioare, pe drumul spre revoluția proletară socialistă în interesul luptei pentru dezrobirea definitivă a tuturor celor ce muncesc de orice exploatare, de orice asuprire de clasă și națională, de capitalism⁵¹. Rezoluția Congresului spunea: „atît condițiile obiective existente social-economice ale acestei revoluții și particularitatea forțelor motrice cît și situația internațională ... creează condițiile pentru o trecere rapidă a revoluției burghezo-democratice în revoluție proletară, socialistă. Trecerea atîrnă, în primul rînd, de forțele proletariatului și ale Partidului Comunist”⁵².

Un alt aspect al lucrărilor Congresului al V-lea constă în faptul că ele sînt străbătute de la un capăt la altul de tezele fundamentale marxist-leniniste asupra rolului maselor populare în dezvoltarea societății. Din tezele elaborate de Congresul al V-lea reiese recunoașterea însemnătății covârșitoare a aportului maselor populare la îndeplinirea transformărilor revoluționare și a faptului că partidul este puternic prin legătura lui cu masele. Lenin spunea: „în masa poporului, noi nu sîntem totuși decît o picătură în mare și putem cîrmui numai atunci cînd exprimăm just lucrurile de care poporul este conștient. Fără aceasta, partidul comunist nu va conduce proletariatul, iar proletariatul nu va duce după sine masele și întregul mecanism se va destrăma”⁵³.

Fiecare dintre rezoluțiile Congresului al V-lea reflectă necesitatea participării conștiente a maselor la revoluție, necesitatea conducerii lor de partidul clasei muncitoare, singurul partid capabil să le satisfacă năzuințele, speranțele și interesele, să le declanșeze imensa lor energie revoluționară. Congresul al V-lea a înarmat Partidul Comunist cu

⁵⁰ V. I. Lenin, *Opere*, vol. 28, E.S.P.L.P., București, 1955, p. 293.

⁵¹ *Documente din Istoria Partidului Comunist din România*, p. 270.

⁵² *Ibidem*, p. 254.

⁵³ V. I. Lenin, *Opere*, vol. 33, pp. 296–297.

forța de a conduce lupta maselor populare al cărui exponent era, pe drumul spre victorie. Din documentele Congresului al V-lea se trage concluzia că Partidului Comunist din România îi revine răspunderea istorică ca prin experiența luptei zilnice să dovedească nu numai majorității clasei muncitoare, ci și majorității celor ce muncesc, că în interesele lor proprii trebuie să lupte și să se organizeze sub lozincile principale ale partidului⁵⁴.

Leninismul, îndreptarul teoretic și practic fundamental al partidului nostru, experiența P.C.U.S., și necesitatea apărării intereselor vitale ale poporului nostru muncitor au constituit elementele care au stat la baza atitudinii hotărâte a Congresului al V-lea împotriva pregătirii de către reacțiunea internă și internațională a războiului contrarevoluționar antisovietic.

Congresul al V-lea al Partidului Comunist din România, călăuzit de învățătura leninistă asupra războiului și a păcii a apreciat că ceea ce caracteriza politica internă și externă a României burghezo-moșierești, era pregătirea furibundă de către cercurile guvernante a războiului contrarevoluționar împotriva U.R.S.S.⁵⁵. Congresul al V-lea a explicat caracterul imperialist al acestei politici ca expresia concentrată a intereselor de clasă ale regimului burghezo-moșieresc. El a demascat legătura dintre pregătirea intervenției armate împotriva statului socialist, caracterul imperialist al orînduirii sociale din România și poziția ei față de statele capitaliste.

Prin dominația modului de producție burghezo-imperialist și prin situația ei în sistemul lumii capitaliste, România a fost o țară imperialistă, dependentă economicște și politicște.

După cum s-a arătat, criza economică a ascuțit toate contradicțiile fundamentale ale societății capitaliste și îndeosebi contradicția dintre cele două sisteme, sistemul capitalist în agonie și sistemul socialist în plină dezvoltare. Ea a provocat regruparea forțelor în tabăra imperialismului și a grăbit pregătirea frontului imperialist împotriva U.R.S.S. în scopul intervenției militare.

Prin poftetele de noi cuceriri ale claselor stăpînitoare, prin natura relațiilor de aservire față de lumea capitalistă și prin poziția ei geografică de stat vecin cu Uniunea Sovietică, România a fost desemnată de imperialismul internațional ca unul dintre cele mai importante inele ale războiului contrarevoluționar pe care reacțiunea mondială îl pregătea împotriva U.R.S.S.⁵⁶.

România trebuia să joace acest rol împreună cu Polonia fascistă urmînd ca cele două state sub conducerea organizatorului principal al intervenției militare contra U.R.S.S. — imperialismul străin — să devină avangarda atacului armat contra statului sovietic.

⁵⁴ *Documente din Istoria Partidului Comunist din România*, pp. 278—279.

⁵⁵ *Ibidem*, p. 280.

⁵⁶ *Ibidem*, p. 247.

Congresul al V-lea a demască aspectele multiple ale pregătirii politice și economice a războiului contra U.R.S.S. indicînd totodată și mijloacele de luptă împotriva lui. Congresul al V-lea a subliniat că un asemenea război ar însemna totodată un război nemilos contra masei muncitoare din România și că partidul va putea mobiliza masele cele mai largi la lupta contra acestui pericol, numai explicîndu-le că apărînd U.R.S.S. ele se apără totodată pe sine, apără interesele lor zilnice, interesele lor vitale și istorice⁵⁷.

Congresul al V-lea a accentuat că în lupta împotriva războiului antisovietic partidul trebuie să pornească nu numai de la sentimentul solidarității internaționale, ci înainte de toate de la interesele zilnice ale înseși maselor din România⁵⁸. Menționînd că fiecare acțiune a partidului, fiecare luptă economică, fiecare campanie politică trebuie să fie legată în mod organic de lupta contra războiului antisovietic și că explicînd masei poziția principială față de război (transformarea războiului imperialist în război civil) partidul trebuie să le arate în același timp că în caz de război împotriva U.R.S.S. ele trebuie să fie gata să acționeze sub conducerea lui. Congresul al V-lea a subliniat că: „numai lupta revoluționară a maselor poate împiedica un nou măcel, o nouă intervenție contrarevoluționară împotriva U.R.S.S.”⁵⁹. Una din lozincile principale ale Partidului Comunist din România dată de Congresul al V-lea a fost: „Contra războiului imperialist, pentru apărarea revoluționară a Uniunii Sovietice”⁶⁰.

Lucrările Congresului al V-lea au avut o însemnătate covârșitoare pentru activitatea Partidului Comunist, pentru asigurarea rolului său conducător în dezvoltarea procesului revoluționar din țara noastră, pentru lichidarea lipsurilor sale.

Dînd răspunsul la principalele probleme care se ridicau în fața avangărzii revoluționare a proletariatului din România, Congresul al V-lea a clarificat în spirit marxist-leninist problema principiilor organizatorice ale partidului și necesitatea consolidării unității sale de acțiune. Răspunsul dat de Congresul al V-lea problemelor vieții interne de partid sînt un model strălucit de aplicare a învățaturii leniniste asupra partidului de tip nou. Acest fapt a fost factorul determinant în lichidarea grabnică a urmărilor luptei fracționiste fără de principii care se manifestase în Partidul Comunist din România datorită insuficienței sale căliri ideologice și a încercărilor dușmane de a submina unitatea politică și organizatorică a avangărzii clasei muncitoare cu scopul de a o distruge.

Congresul al V-lea a declarat că acceptă pe deplin și fără rezerve hotărîrea Comitetului Executiv al Internaționalei Comuniste din august 1930 „asupra luptei fracționiste și fără de principii în Partidul Comu-

⁵⁷ *Documente din Istoria Partidului Comunist din România*, p. 251.

⁵⁸ *Ibidem*, p. 283.

⁵⁹ *Ibidem*, pp. 283–284.

⁶⁰ *Ibidem*, p. 279.

nist din România“, considerînd că, datorită ajutorului primit din partea Internaționalei Comuniste partidul a reușit să lichideze lupta fracționistă și să-și restabilească unitatea și capacitatea sa de luptă.

Tezele leniniste, care exprimă principiile de bază ale conducerii luptei revoluționare de către partid, au orientat Congresul al V-lea în fixarea principalelor sarcini ale Partidului Comunist din România pentru a deveni — așa cum preconizase Lenin — un partid de fier, călit în luptă, un partid care să se bucure de încrederea a tot ce este cinstit în clasa proletară, care să știe să urmărească starea de spirit a maselor și s-o influențeze⁶¹. Măsurile organizatorice preconizate de Congresul al V-lea în lumina învățaturii leniniste au marcat un moment important în lupta intransigentă pentru consolidarea unității politice, ideologice și organizatorice a Partidului Comunist din România.

Congresul al V-lea a avut o deosebită însemnătate pentru lupta de clasă a proletariatului din România și pentru întreaga mișcare revoluționară, deoarece a dat răspuns la toate problemele fundamentale ale revoluției și a înfățișat pe plan teoretic, organizatoric, strategic și tactic problemele vitale ridicate de mersul social-politic al României.

Cele câteva aspecte ale folosirii createore a strategiei leniniste la Congresul al V-lea arată capacitatea sa de a face o profundă analiză științifică a dezvoltării economice, politice și sociale a țării, de a arăta transformările revoluționare obiective necesare și de a determina în legătură cu acestea, sarcinile Partidului Comunist, în calitatea sa de conducător al clasei muncitoare și al maselor populare la luptă pentru instaurarea unei vieți noi.

Rezolvarea createore în spirit leninist a tuturor acestor probleme a ridicat hotărârile Congresului al V-lea la valoarea de document-program, ele cuprinzînd principalele aspecte ale felului în care trebuia să se dezvolte lupta proletariatului pentru zdrobirea dictaturii burghezo-moșierești.

În raportul C.C.al Congresului al II-lea al P.M.R., tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej, subliniind însemnătatea lucrărilor Congresului al V-lea, arată tocmai faptul că, în lupta pentru putere partidul nostru a avut ca îndreptar în stabilirea strategiei și tacticii sale, aprecierile Congresului al V-lea pe baza cărora s-a orientat în noile condiții istorice ale luptei pentru transformarea revoluționară a societății⁶². Desfășurarea mai departe a mișcării muncitorești din țara noastră s-a făcut după indicațiile Congresului al V-lea și sub conducerea directă a partidului și a însemnat o strălucită dovadă a justeței liniei politice elaborate creator pe temelia principiilor leniniste.

Dacă condițiile istorice apărute după 23 August 1944 au impus partidului nostru anumite schimbări care au îmbogățit tactica elaborată la Congresul al V-lea, lucrările sale, desfășurate în lumina strategiei și

⁶¹ Vezi V. I. Lenin, *Opere*, vol. 31, E.S.P.L.P., București, 1956, p. 28.

⁶² Gh. Gheorghiu-Dej, *Articole și cuvîntări*, 1956–1957, Editura Politică, București, 1959, p. 20.

tacticii leniniste, au constituit baza activității partidului de-a lungul întregului proces revoluționar ce se desfășoară în țara noastră.

O dată cu înlăptuirea actului revoluționar de la 23 August 1944. a început prima etapă a revoluției populare, în care, în linii mari, potrivit directivelor Congresului al V-lea, partidul nostru a condus lupta maselor populare la desăvârșirea sarcinilor revoluției burghezo-democratice. În această etapă, desfășurată sub hegemonia proletariatului, s-a înlăptuit alianța dintre clasa muncitoare și masele de bază ale țărănimii conduse de clasa muncitoare, a fost dărîmată puterea politică a burgheziei și moșierilor, a fost înlăptuită reforma agrară.

Dărîmînd puterea politică a burgheziei și moșierilor și instaurînd, la 6 Martie 1945, regimul democrat-popular, masele populare conduse de Partidul Comunist au adus la cîrma țării, așa cum preconizase Congresul al V-lea, o putere de stat nouă, ca formă a dictaturii revoluționar-democratice a muncitorilor și țărănilor. Congresul al V-lea apreciasse în același timp că puterea revoluționară nouă instaurată sub hegemonia proletariatului, aliat cu masele de bază ale țărănimii, își va îndeplini sarcinile pentru a putea asigura forțelor revoluționare condițiile necesare dezvoltării luptei lor pentru trecerea neînteruptă de la desăvârșirea revoluției burghezo-democratice la revoluția socialistă, ceea ce s-a și înlăptat. Puterea populară instaurată la 6 Martie 1945 a procedat sub conducerea partidului nostru la înlăptuirea unui vast program de reforme democratice care au pregătit condițiile de trecere la revoluția socialistă astăzi în plină desfășurare în țara noastră.

Experiența desăvârșirii revoluției burghezo-democratice din România și a trecerii la revoluția socialistă confirmînd pe deplin justetea hotărîrilor Congresului al V-lea al Partidului Comunist din România, reflectă caracterul necesar valabil al liniei strategice și tactice a partidului nostru, stabilită în lumina strategiei și tacticii leniniste care în cei 40 de ani ai existenței sale n-au încetat un moment să-i fie farul călăuzitor și izvorul strălucitelor sale victorii în lupta pentru făurirea vieții noi socialiste în țara noastră.